

kakoršne so uže bile, ako se hoče, da se naravno in postavno utemeljena tirjatev slovenskega ljudstva po rabi slovenskega uradnega jezika tudi samo le v prometu s slovenskimi strankami kedaj uresniči.

Zabavne stvari.

Zamet v stepah.

Poljski spisal Mihal Grabowski, preložil L. G. Podgoričan.

(Dalje.)

Med takima bitjema — kakoršni sta bila starec in deva — med krstoma, tako nepodobnima drug drugemu, ki pa sta vendar molčala oba, oba skoro neživa bila, imel je moj pohod značaj nekove nenavadnosti, ki je čutje do nje zmagovalo me bolj in bolj.

Tretja osoba, med katere sem bil zašel tako nenadoma, da je bila do čela v svesti si in jako priprosta. Čestita starka, nje ljubav mi je bila priredila večerjo, sukala se je neprestano okrog mene, stregla mi je, silila me, naj jem in pijem, in poznal sem, da jako hrepeni po tem, kako bi razgovor začela z menoj. Ko je naposled videla, da sem okrepčal se, da sem često zagledal se v svojega godrnjavega gospodarja, a še češče v devico, povprašala je: „Od kodi ste, gospod?“

„Iz Poljske sem.“

„Ali iz kako daleke Poljske ste?“

„Od Skvira sem“ — povedal sem jej; ker sem bil narodil se v tamošnji vasici svojih roditeljev, nisem še vaju bil, da bi bil Krasnojars bil mi stalno bivališče. Opazil sem, da je zamišleni starec po mojem prvem odgovoru, da je vdal se svojemu poprejšnjemu položaju, ko je bil odmajal z glavo, kakor da sam sebi govori, da nič ne briga to ga. V tem je starka, ko je bila izvedela, da sem iz Poljske domá, jela hvaliti le-to domovino, a staremu grajati stepe in tožiti, kakovi ljudje utegnó biti z naših strani; ali meni to ni bilo nič novega, ni zanimljivega: znal sem, da je po tukajšnjih divjih krajih začel naseljevati se národ iz naših krajin. Ker je bila račila starka — ter je pohvalila, kolikor je hotela, Ukrajino, in dovolj orotila te stepe, ki je imenovala jih zakleto (nawidzonéj) Besarabijo, poskusil sem, da bi od nje zvedel kaj o njih samih in zakaj tako negostoljubno molčí moj gospodar.

„Kaj je našemu gospodarju?“ — vprašal sem — „zakaj je tako čmeren ali žalosten?“

„Bolí ga srce“ — odgovorila je starka — „bogatec se boji le tega, da bi mu ne zmanjkalo česa. Bogatinu so jako na brigi nepotrebne, nič vredne pleve, kakor ubožcu poslednje merice čistega zrnja. Zato je tudi naš ded — kakor po lastnem očetu, razbolil se, ker je tabun (čreda) konj zablodil nekam in ni vrnil se iz stepe!“

„Bog daj, da bi jezik posušil se ti, zato ker si jela lagati“ — oglasil se je starec izpred peči — „zakaj moje konje primerjaš nič vrednim plevam?! — brezi teh konj bi mi blezu bili na prahu in na plevah. V tej divji stepi nas živí le tabun; zemlja neče roditi potrebnega kruha, rogato blago morí neugoda, ovca daje kožuhovino, volno na svitke (suknja), ali več ne; s konji je najmanj truda, pa največ dobička. Poleti in pozimi hodevajo v stepe, tam se krmé s tem, kar nahajajo pod nogami; a ko jih poženeš na somenj, tam jih poprodaš, da ideš davek plačat, da zemsko najemnino oddadeš vlastelinu Vlahu, pa še ti kak groš ostane na bridke čase. Dokler sem imel po šestdeset kobil mater in po pol drugo stotino jake mladine, mislil sem, da bode to tako vse žive dni; mrli so mi otroci in unuki, ali miril

sem se; a sedaj je nesrečna ura pogubila vse, pa da se i živ zarijem v mrzlo zemljo.“

„Zakaj pa mislite, da so vaši konji uže pogubljeni?“ povprašal sem ga.

„Saj ste sami bili v stepi o današnjem zametu, pa to vprašujete! — Ali more takov mraz in buro dolgo časa strpeti kaj živega brezi pravega zavetja? — Na golem polji nič o taki vijavici ne ostane na nogah, a balke (doline), zametene s snegom, globoke so tako časi, kakor kaki vodnjaki, utopiš se v njih lahko, kakor v vodi. Po njih, gorjé meni, moj nesrečni tabun gotovo gaga sedaj; tam ga zverijad použije — živega, ali pa zmrzlega razvleče po stepi!“

(Dalje prihodnjič.)

Mnogovrstne novice.

* Petdeset milijonov gold. podedoval je zadnji čas angleški starešina lord Valsingham. Stari stric njegov podal se je pred veliko leti v Indijo, kjer si je pridobil veliko bogastvo. Ko tam umrje, zapustí vse svoje premoženje svoji sestri gospej Jenings na Irskem. Čuda pa, da imenovana gospa nikdar ni zvedela, da je glavni dedič po svojem bratu, o katerem se je govorilo, da se je zgubil. — Denar je bil naložen v angleški banki, kjer je ležal do konca preteklega leta, ko je bankino upraviteljstvo naslednikom gospé Jeningsove naznanilo, naj se oglase. Prišel je toraj lord Valsingham in se skazal kot njen edini dedič; denar se je z obresti narastel na 50 milijonov gold.

Naši dopisi.

Z Dunaja 31. jan. (Državni zbor. Dvorni ples.) Levičarji so v četrtek proti koncu seje po velikonemškem petelinu učitelju Krausu v zbornici napravili prekuc, ki je, kot nalašč za predpustni čas. Predsednik Smolka je namreč v prejšnji seji za zadnja dva predmeta dnevnega reda odločil pristojbinsko novelo in po tej kongruo. Velicega proroka Krausa pa je moral prešiniti nek na levici nenavaden duh spokornosti, ker pri koncu četrtkove seje oglasi se k besedi in trdeč, kako zeló je njemu in levičarjem sploh blagostanje duhovščine pri srcu, tedaj predlaga, naj se vrsta dnevnega reda gledé teh predmetov spremeni tako, da pride kongrua pred in potem še le pristojbinska novela na vrsto. — Na ta predlog ugovarjal je se ve da samo formalno grof H. Clam, da vrsta dnevnega reda prav nič ne odločuje zato, kateri sklep zbornice bode pred postal postava, da tedaj vse dokazovanje Krausovo ne velja nič.

Ker je bilo uže z desnice prav veliko poslancev odšlo mislečih, da je razprava za to sejo končana, bil je res levičarski predlog po prešteti glasovih sprejet z večino 4 glasov. — Ker je bila desnica toliko taktna, ne dotikati se enkrat sprejetega sklepa, pričela se je včeraj (petek) po rešenih nekaterih manjših stvaréh — obravnava kongruo.

Oglasili so se izmed levičarjev trije, izmed desnice 12 govornikov, med temi 10 duhovnov. Prvi dan govorili so izmed levičarjev Sturm, ki je govoril najbolj zoper resolucije, Lustkandel, izmed desnice pa Ozarkijevič, župnik Weber, ki je z veliko odločnostjo zavrnil podtikanje prvega govornika, kakor da bi se našel katolišk duhovnik, ki bi se po zboljšanju plače dal zapeljati k nepokorščini zoper višje duhovnike in pa Vajavič, ki je zahteval za pravoslavne duhovne enako zboljšanjeplače. — Za Lustkandelnom govoril je minister